

משקין בית השלחין פרק ראשון מועד קטן ו.

עין משפט גזר מצוה

טז א ב ג מ"י פ"ח
מלכות טומאת מת
הלכה יא:
ג ד מ"י פ"ח מהלכות
שקלים הלכה ט סג
עשין מה:
נא ה מ"י פ"ח מהל'
נלאס הלכה טו:
גכ ו מ"י פ"ח מהל' מניגה
ה' ד סג עשין דרענ
ד טו"ע א"ח ס"י מרפס
סע"ף א:
גז ז ח מ"י פ"ח מהל'
נלאס הלכה טו והלכה
י:
גד ט מ"י ט"ס הלכה [י]
טו:

רבינו הנאל

וניחוש דלמא טומאה
גזרי ואילנות על הגבולין
בראי, ופרקינן במסוכינן.
איבעית אימא דבראי אין
מרחיקין ציון ממקום
הטומאה שלא להפסיד
את ארץ ישראל. ר' יהודה
אומר עד שיהא שם זקן
או תלמיד שתיקן זה
היקור, לפי שאין הכל
בקיין בדבר. ש"מ צורבא
מרבין דאיתיה במתא כל
מילי דמתא עליה רמיין.
אמר רב יהודה מצא
אבן אחת מצויינת תחתיה
שמה, שתיים אם יש סיד
ביניהן טמא, ואם לאו
טהור. ואם היה הסיד
שפוך על ראשונה ומורה
לכאן ולכאן א"ל איבא
חדת ביניהן טמא, דאמר
מחמת חרש הוא דאפקל,
ואם לאו סיד דביני בני
הוא וטהור. אמר ר' אסי
מצא ציון מצד אחד הוא
הצד טמא וכל השדה
טהורה, וכן שלשה תן
טמאין וכל השדה טהורה,
ארבעה השדה כולה
טמאה והציון שהציון
בהן טהורין. דאמר מר
אין מרחיקין ציון ממקום
הטומאה שלא להפסיד את
ארץ ישראל. כו'. ויצאין
אף על הכלאים, ומקשינן
איני דבחולו של מועד
יוצאין על הכלאים, והתנן
בחמשה עשר באדר יוצאין
על הכלאים, ופרקינן
בכרי יוצאין בחמשה
עשר באדר, באפיל יוצאין
בחולו של מועד. ויש
אומרים כאן בורעים וכאן
בירקות. (ו) אמר ר' יוחנן
לא שנו בחולו של מועד
אלא שאין ניצן ניכר,
פי' ציון שלהן ניכר.
אבל אם הציץ שלהן
ניכר שהוא כלאים יוצאין
לאלתר ואין שהיו אותן
עד חולו של מועד. ומאי
שנו בחולו של מועד
יוצאין על הכלאים, אמר
ר' יוחנן [משום] שכר
פעולה, עת שהפעלים
בטלין ותשכרין בוול
לעקור הורעים ולהשליכן,
ועבינן למיתן להו אגרייהו
מתרומת הלשכה.

אם יש סיד ביניהם. ה'יון הוא מסיד כמתן פרק ה' דמעשר
שני (מ"ה) ומייתי לה פרק מרובה (ב"ק סג. וסס) אם יש סיד
ביניהם לא ידענא כמה: **אע"ג דליבא חרם.** גרסינן ומנלמי
מפרש חרם דומה הוא למרסימ ואין לזן כמו סיד וז"ל פירושו אם יש
חרסית ביניהם (ט) דומה שמוניין

להודיע שהוא טהור שעד שם אין
צית הקצרות שאינה לזן צינתים:
אמר רב פפא כשהסיד שפוך.
פירוש ודאי כי ליבא סיד
וחרסית טהורין אבל כשהוא מרובה
ושפוך על ראשו אז לרץ חרסית
שחם יש חרסית יש לתלות שנתן
לצידי האבן חרסית והסיד נתחצר
בו ורפסו הסיד שעל ראשו עמה ואם
אין חרסית א"כ סיד הוא של ציון
צינתים ולפירושו הקונטרס גרסינן
אף על גב דליבא חורש (י) ומפרש
צינתים טהור דלינתקא לה טומאה
דהוי לה קצר שמתרש ומינה לי נהי
דטהור מטומאת אהל טהור לא הוי
דהוי כמו שדה שמתרש צה קצר ושמה
טהור מאלל קמאר א"כ לגמרי ע"י
דשה ויפוטו א"כ צינתים איכא טובא
ספיקות ושרי ספק אי איכא ציון (י)
הטומאה שצינתים אי לא ואפילו איכא
ציון הרי נתרש ומנלמי מפרש דהשתא
סלקא דעמיה דה"פ אם יש צינתים
חורש טהור ודאי לא היה שם
טומאה דלס היה צינתים לא היה
חורשו אדם מימה לי אמאי לא פריך
דקמי בקמייתא אם יש סיד צינתים
צינתים טמא אע"ג דליבא חורש
והכל קמיני אם יש חורש צינתים
טהור ואע"ג דליבא סיד וז"ל דסלקא
דעמיה דהן דתרייתא איירי דליבא
סיד דכי איכא סיד לא היה טהור
לעולם דהא אין מצינין אם לאו על
הטומאה (ט) וזי חורשו לא יהא טהור
ולהכי לא מקשה כי אם מסיפא
דצרייתא קמייתא דאיירי דליבא
סיד: **דאמר מר אין מרחיקים.**
כך פירש בתוספתא וצקונט' ובספרים
מנלמי דלמך מר אין מעמידין ציון
כו' ולפי זה אינו נותן טעם למה של
השדה טמא אלא נותן טעם למה
תחתיהן טהורין דאין מעמידין ציון
צמקום הטומאה ונהי דצרות אחד או
שנים או שלשה יש לנו לומר דכל
תחתיה טמא כי אין הטומאה נפחות
מן הציון אבל בארבעה יש לתלות
הטומאה בכל השדה לפיכך תחתיהן
טהורים: **ואכלאים בחולו של**
מועד נפקין. צמטנה פי' מאי
טעמא לא מקשה על אינן וצירושל'
מקשה מצינין על הקצרות ולא

ודלמא טומאה מגואי. ולא צין האילנות ולא נחרש צמקום טומאה:
(ב) מסוכינן. שאין עומדין בשורה אחת קצבי הגבולין אלא מעורבין
ככל השדה דודאי נחרש כל השדה בשביל האילנות: **הא אמרן**
אין מרחיקין ציון ממקום טומאה. וכיון שסמוך לאילנות ה'יון ודאי
טומאה צין האילנות היא ונחרש
בשביל האילנות: **כל מיני דמסא עליה**
רמיא. דתלמיד צקי הוא: **מלא אבן**
אחת מצויינת. צקיד תחתיה טמא.
ומפי מורי הזקן אבן אחת מצויינת
שיש סיד על גבה דלניו לרץ להרמיק
הציון מן האבן לפי שהאבן גובה על
גבי קרקע ורואה את הציון מיד קודם
שיהא נוגע בו אבל צדעה מרחיקין
לה ציון כסמוך דומיין לא חוי ציון עד
דלתי ונגע ומאהיל: **שפיס.** מצויינות
תחתיהן טמא אבל צינתים אם יש סיד
צינתים על הארץ טמא דמשום ציון
הוא: **אע"ג דליבא חורש.** שלא חרש
צינתים מעולם טהור כי ליבא סיד:
אם אין חורש צינתים טמא. ואע"ג
דליבא סיד לפי שאין את האבנים
שמכאן ומכאן לא חשש לציין צינתים:
הכל. דקתיני לא ליבא חורש טמא
כגון סיד שפוך על ראשי אבנים
ומרודה לכאן ולכאן צינתים דאי איכא
חורש מתמת חורש הוא (א) דליקלף
שנקלף מן האבנים ונפלו שם צינתים
טהור ואי צין סיד צינתים ציני
הוא וממת ציון טעשה סד להודיע
שיש גם צינתים טומאה: **אין מרחיקין**
ציון ממקום טומאה. ולהכי ציין כל
ארבעה מצדיו דתהא כל השדה
נטמאה וציון דמלך אחד לא סגי
לכוה דאין מרחיקין ציון ממקום
טומאה: **ואכלאים בחולו של מועד**
נפקין ומיניהו צאדר

משמיעין על השקלים. שיהו ישראל
מביצין תרומת שקלים צינס דכתבי'
צחדשו לחדשי השנה חדש והבא לי
קרבן מתרומה חדשה: **צכריס.**
המוקפין חומה מימות יהושע צן טון:
ואם מקואות המים. מקואות המים של
מ' סאה שחוטטין אותן מן הזבל
שנגס למוקן כל מות הגשמים. והאי
דלא פריך נמי צגמרא אשאר ממני'
דמני ומתקנים הדרכים והרחובות
צחולו ש"מ והכל תנא צט"ו צאדר
משום דלאו פירכא הוא דצדין הוא
דמתקנין להו מרי זמני דכי מתקן
צט"ו צאדר אמו גשמים ומתקלטי
להו והדרי ומתקני להו צחולו של
מועד אלא כללאים ציון דעקרו להו
לגמרי צמטנה עשר צאדר למה לי
למיפק צו צחולו של מועד ולהכי קא
מיציעיא: **כאן צכירי כאן צאפיל.**

על הצכירות יואלם צט"ו צאדר על האפילות צחולו של מועד דפסח:
צורעים. על הצבואה יואלץ צט"ו צאדר שקודמין לירקות: **לא**
שנו. דאין יואלם עליהם קודם אדר וקודם חולו של מועד: **לא שום**
שכר פעולה דמוולין גבן. כלומר שיכול לשכור פועלין צוול של
שאין עוסקין צמללכה צחולו של מועד: **שמע מינה.** מדעסקין
לשכור פועלים צוול: **כי יהבינן להו.** שכירות לפועלים צדטלי
כלאים: **דאי סלקא דעתך מדידהו.** דבעל הצית (ט) יהיב
להו אמתא יואלץ להכי צחולו של מועד משום שכר פעולה
לצטלו צכל זמן אף על גב דליבא שכר פעולה צוול וכל מה
צדעי לית צ להו אלא מתרומת הלשכה יהבינן להו וכל כמה דמצינן
לצממס מעות דהקדש עצדינן: **ועד כמה.** הוי כללאים דחייב לצטלו:
רובע

כבר ציינו ומתקן כגון שירד שטף מים של גשמים ושטפו:
בש"ן קורין את המגילה. הוי מלני למתני צי"ד צו (ב) (צכפרים)
אלא משום דט"ו זמן דצכריס אחרים הוא כגון ומתקנין
את הדרכים וכו':
דמוזרי גבן. למ"ד לקמן (דף יג.) שכר פעולה שאין לו
מה יאכל שרי ניחא שיכולין ליטול שכרן אלא למאן
דלמך אסור לא ידעינן היכן ישכרו פועלים צמועד ושמה יש
לומר דהני דמלות התירו:
מתרומת הלשכה. אין להקשות הא איך צהן מעילה דלצ צ"ד
מתנה עלייהו וצפרק צתרא דכתבות (דף ק) וסס)
איכא מילי טובא שטועלין שכרן מתרומת הלשכה:
שיש בה רובע. פירוש כשרואה לזרוע דהא קמני ספיא ר' יוסי
מייתי לה מיהו צשמעמין דאיירי צזמרע כבר יש לומר דלא פליגי:
ואין

(א) (לעיל ה:.) ג. תוספתא
שקלים פ"ח (ע"ש).
(א) (לעיל ה:.) ד. מניגה י:
כט. שקלים פ"ח מ"א,
(א) נלאס פ"ח מ"א פ"ב ד',
(י) (בבבבב כח.) א. (ל' צ'
צאדר עיריות).

הגהות הב"ח

(א) גמ' דלימור מתמת
חורש הוא דאיקלף ואי לא
סיד: (ב) רש"י ד"ה
מסוכינן צ"ל במסוכינן:
(ג) שם ד"ה הלכה כו'
מתמת חורש הוא הסיד:
ואיכ"צ מה"ד דליקלף כו'
וטהור הסיד ומה"ד ואי לא
כו': (ד) ד"ה דלא סיד
מדדעו דבעל הצית יהבינן
להו אמתא: (ה) תוס' ד"ה
אע"ג כו' אם יש חרסית
צינתים שאינה לבן
בינתים דומה שמוניין וכו'
אין צית הקצרות הסיד:
(ו) ד"ה חרש כו' אע"ג
דליבא חורש ביניהם
טהור ומפרש דלינתקא
כו': (ז) בא"ד אי איכא ציון
על הטומאה שצינתים:
(ח) בא"ד אם לאו על
הטומאה ואפילו חורש
כל:

מוסף רש"י

משמיעין על השקלים.
צכרות צית דין (מגילה
סג.) צית דין מצריין צינילו
שקלים מתקדש (שם יג.)
ועל הכלאים. לעקור
כלאי הורעים הצינן צין
הצבואה (שם כג.) שגללו
הורעים קלת וינן ניכר
ועקינן אותן משדומינן
צכמס צית דין (שם יג.)

(א) אולי צ"ל אי איכא חרש
צינתים טהור כו' דביני ציני
הוא וטמא אולי דכיעי היה
לו נקטא חרמ.